

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 49/2020

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), rozhodl o žádosti **K. B.**, nar. XY, adr. XY, s adresou datové schránky XY (dále jen „žadatelka“), ze dne 5. 3. 2020, sp. zn. Zin 49/2020,

takto:

I. Podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 informačního zákona se žádost v části týkající se požadavku na poskytnutí textu zdůvodnění odměn předsedy Nejvyššího soudu, místopředsedy Nejvyššího soudu, ředitele kanceláře předsedy Nejvyššího soudu, ředitele správy Nejvyššího soudu a bezpečnostního ředitele částečně **odmítá**, neboť se jedná o požadavek na vytvoření nové informace.

II. Podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona se žádost v části formulované jako požadavek na zdůvodnění odměn ředitelky kanceláře místopředsedy Nejvyššího soudu částečně **odmítá**, neboť žádost v této části směřuje k poskytnutí vnitřního pokynu povinného subjektu.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel dne 5. 3. 2020 žádost o poskytnutí informace sp. zn. Zin 49/2020, v následujícím znění:

„Vážení,

úvodem bych Vám ráda poděkovala za vyhovění naší žádosti o informace o platech a odměnách v loňském roce, Vaší spolupráce si velmi vážíme. Platy, jež jste nám poskytli, jsou nyní k nalezení na stránkách www.platytopuredniku.cz, společně s platy nejvyšších státních úředníků drtivé většiny institucí, které jsme o platy žádali, a které platy rovněž poskytly.

Projekt nyní pokračuje i v tomto roce, proto si dovoluji se na Vás opět obrátit v rámci projektu transparentního informování veřejnosti o odměnách nejvyšších státních úředníků, a na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, požádat o poskytnutí následujících informací:

- informace o výši veškerých vyplacených platů (včetně, avšak nikoli výlučně, osobního ohodnocení a všech příplatků), odměn (včetně, avšak nikoli výlučně odměny řádné, mimořádné a odměny za plnění cílových úkolů), jiných příjmů a benefitů spojených s výkonem funkce (včetně, avšak nikoli výlučně, odměny za působení v dozorčích orgánech a naturální požitky – nepeněžité příjem spočívající v užívání služebního vozidla, poskytnuté ubytování), zdůvodnění mimořádné odměny, počet odpracovaných měsíců u osob na pozicích:*

- předseda Nejvyššího soudu

- místopředseda Nejvyššího soudu

- Ředitel kanceláře předsedy Nejvyššího soudu
- Ředitelka kanceláře místopředsedy Nejvyššího soudu
- Ředitel správy Nejvyššího soudu
- Bezpečnostní ředitel

a to za kalendářní rok 2019 (vyplacených, resp. poskytnutých v souvislosti s výkonem výše uvedené pozice, resp. funkce za období od 1.1.2019 do 31.12.2019).

Prosím o poskytnutí ve struktuře pozice – sekce –plat–odměny– jiné funkční požitky– zdůvodnění mimořádné odměny – počet odpracovaných měsíců

Veřejně dostupné informace o platech nejvyšších státních úředníků zlepšují transparentnost veřejné správy v České republice, což je oblast veřejného zájmu. Transparentnost ve veřejné správě je jedním z hlavních prostředků boje proti korupci (viz např. “Public Integrity and Trust in Europe.” Berlin: European Research Centre for Anti-Corruption and State-Building (ERCAS), UN. 2014. “E-Government Survey.” United Nations). Informace o platu nejvyšších veřejných činitelů jsou veřejně přístupné na vládních webových stránkách ve většině demokratických států (např. USA, Spojené království, Německo, Estonsko a další); v České republice však tyto informace nejsou centralizovaně volně přístupné. Navíc, bohužel, neexistuje dosud žádná iniciativa, která by zveřejňovala tyto informace (existují pouze jednotlivé případy především prostřednictvím sdělovacích prostředků). Projekt žadatelky si tudíž klade za cíl podávat veřejnosti informace o platech nejvyšších státních činitelů a úředníků, tento projekt tudíž přispívá k diskusi o věcech veřejného zájmu. Tento projekt je podporován Velvyslanectvím Spojených států Amerických v rámci programů týkajících se protikorupčních opatření (grantem U.S. Embassy Small grants).

Plním funkci tzv. „společenského hlídacího psa“ jelikož tyto informace zpřístupňuji široké veřejnosti na webovém portálu, jehož adresa je uvedena níže. Sama se, jakožto autorka projektu a osoba zodpovědná za řízení projektu, propagaci a údržbu webových stránek, dlouhodobě zabývám problematikou korupce a na téma korupce v postkomunistických zemích a možných způsobů snižování korupce v těchto zemích jsem napsala disertační práci v rámci doktorandského studia na Univerzitě Karlově v Praze. Zároveň jsem působila jako visitingdoktorand na univerzitě HertieSchoolofGovernance pod vedením jedné z největších odbornic na problematiku korupce – A. M.-P. V současnosti pracuji jako výzkumný pracovník Sociologického ústavu Akademie věd. Mám zkušenosti s organizací a řízením projektů, zejména projektů, které kombinují analýzu dat a občanskou angažovanost, např. jsem byla projektovým manažerem volebnikyvadlo.cz, jehož cílem je podporovat hlasování ve volbách a znalosti o předvolebních průzkumech. Zároveň jsem hlavním výzkumníkem několika akademických grantů týkající se korupce, a přednášejícím na mnoha mezinárodních konferencích (ECPR, ESA, ESS).

Vámi poskytnuté informace budou v souladu s podmínkami projektu, uvedeného výše, zveřejněny na veřejně přístupném internetovém portálu, určeném k informování veřejnosti o věcech veřejného zájmu, jehož adresa je www.platytopuredniku.cz. Stejně tak bude případně zveřejněn údaj o neposkytnutí informace. Vzhledem k tomu, že informace tohoto druhu nejsou pravidelně zveřejňovány v České republice žádným jiným subjektem (institucí vládního nebo nevládního charakteru), než žadatelem na výše uvedené internetové adrese, je splněna podmínka, že žadatel plní poslání dozoru veřejnosti ve věci veřejného zájmu (vynakládání veřejných prostředků na platy a odměny státních zaměstnanců) v intencích nálezu Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV. US 1378/16 ze dne 17. 10. 2017.“

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.

Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

K výroku I. rozhodnutí:

Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se „*povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*“

Podle § 3 odst. 3 informačního zákona „*Informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoli obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*“

Za požadavek na vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona lze považovat i žádost, která směřuje k poskytnutí neexistující informace, tedy informace, která nikdy neexistovala (nikdy nevznikla). Odborná komentářová literatura (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha. C. H. Beck, 2016, s. 63) k tomu uvádí: „*Z hlediska hmotněprávního pak může být žádost odmítnuta, jsou-li splněny dvě podmínky: požadovaná informace u povinného subjektu neexistuje (nebyla vytvořena, resp. zaznamenána ve smyslu § 3 odst. 3, případně v době podání žádosti u povinného subjektu již neexistuje) a současně povinný subjekt nemá zákonnou povinnost danou informací disponovat.*“

Povinný subjekt konstatuje, že účelem této výluky je určitá míra ochrany povinných subjektů před nutností vytvářet nové informace jen pro účely zpracování odpovědi na žádost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2012, č. j. 4 As 37/2011-93, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013-30). Pokud tedy povinný subjekt obdrží žádost o vytvoření nových informací s odkazem na informační zákon, je třeba žádost s odkazem na § 2 odst. 4 téhož zákona odmítnout (rozhodnutím o odmítnutí žádosti).

Podle § 134 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“) „*Za úspěšné splnění mimořádného nebo zvlášť významného pracovního úkolu může zaměstnavatel poskytnout zaměstnanci odměnu.*“ Jak uvádí komentářová literatura „*Při rozhodování o četnosti a výši poskytovaných odměn je zaměstnavatel fakticky limitován pouze množstvím finančních prostředků určených na platy, které má k dispozici, a tím, že je*

přednostně povinen finančně pokrýt nárokové složky platu. Odměnu může zaměstnavatel zaměstnanci poskytnout za splnění mimořádného nebo zvláště významného pracovního úkolu. Posouzení mimořádnosti či významnosti pracovního úkolu náleží plně do pravomoci zaměstnavatele. Mimořádnost se obvykle posuzuje ve vztahu k rozsahu běžně plněných úkolů, může však být spatřována i ve flexibilním přístupu zaměstnance k jednotlivým pracovním úkolům, které je potřeba splnit ihned nebo v krátkém termínu. Pouze na rozhodnutí zaměstnavatele také záleží, který z úkolů, které v rámci své činnosti zajišťuje, bude považovat za zvláště významný.“ (srov. Bělina, M., Drápal, L. a kol. Zákoník práce. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. s. 725). Na rozdíl od tzv. cílové odměny (§ 134a zákoníku práce), u které musí před započítáním plnění úkolu zaměstnavatel zaměstnanci oznámit výši odměny a hodnotitelné nebo měřitelné ukazatele, u odměny podle § 134 zákoníku práce není žádný takový písemný pokyn vyžadován. Stejně tak zákon nevyžaduje ani písemné odůvodnění případných mimořádných odměn.

V případě povinného subjektu, je písemné odůvodnění odměn vyžadováno u všech zaměstnanců, kteří v rámci organizační struktury nepodléhají přímo působnosti předsedy Nejvyššího soudu. V tomto případě pak přímý nadřízený konkrétního zaměstnance předkládá písemný návrh výše odměn a jejich odůvodnění předsedovi Nejvyššího soudu. V případě zaměstnanců, kteří v rámci organizační struktury spadají přímo pod předsedu Nejvyššího soudu, pak toto písemné hodnocení vytvářeno není, neboť jejich hodnocení, včetně přidělování odměn, provádí přímo předseda Nejvyššího soudu. Těmito osobami z předmětné žádosti jsou ředitel kanceláře předsedy Nejvyššího soudu, ředitel správy Nejvyššího soudu a bezpečnostní ředitel.

Dále je třeba říci, že plat předsedy a místopředsedy Nejvyššího soudu je stanoven zákonem 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 236/1995 Sb.“), přičemž tento zákon žádné mimořádné odměny pro tyto funkce nepřipouští.

Vzhledem k tomu, že žádný právní předpis povinnému subjektu neukládá vytváření odůvodnění mimořádných odměn zaměstnanců (§ 134 zákoníku práce), v tomto případě ředitele kanceláře předsedy Nejvyššího soudu, ředitele správy Nejvyššího soudu a bezpečnostního ředitele, nejsou povinným subjektem tato odůvodnění vytvářena. Předseda a místopředseda Nejvyššího soudu zároveň nemají ze zákona na odměny nárok. Žádost žadatelky o odůvodnění odměn byla proto u předsedy Nejvyššího soudu, místopředsedy Nejvyššího soudu, ředitele kanceláře předsedy Nejvyššího soudu, ředitele správy Nejvyššího soudu a bezpečnostního ředitele výrokem I. rozhodnutí odmítnuta, neboť taková informace požadovaná žadatelkou neexistuje.

K výroku II. rozhodnutí:

Podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona „Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud: a) se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.“

Vnitřní pokyn lze pak definovat jako akt „*individuální, řešící určitou situaci ad hoc (konkrétní příkaz pracovníkovi povinného subjektu ve vazbě na určitou individualizovanou záležitost).* (...) *Samotná skutečnost, že určitý dokument nebo informace k němu se vztahující má povahu interního aktu, však bez dalšího neznámá, že by jeho poskytnutí mohlo být odepřeno, resp. omezeno. Zákon totiž toto omezení váže na splnění další podmínky, jíž je výlučný vztah požadované informace k vnitřnímu pokynu nebo personálnímu předpisu. To znamená, že daná informace se vztahuje výhradně „dovnitř“ povinného subjektu a autoritativně neovlivňuje žádným způsobem, přímo či nepřímo, činnost povinného subjektu navenek, tedy činnost vůči osobám, které nejsou povinnému subjektu personálně nebo jinak podřízeny. Přitom není rozhodné, zda se jedná o „vrchnostenskou“ činnost povinného subjektu nebo nikoli.“* (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 489 – 615).

K odůvodnění odměn ředitelky kanceláře místopředsedy Nejvyššího soudu povinný subjekt uvádí, že byť se jedná o existující informaci, rozhodl o částečném odmítnutí žádosti žadatelky v tomto bodě, neboť se, s odkazem na výše citovanou komentářovou literaturu, jedná o informaci mající výlučně vnitřní charakter, která žádným způsobem neupravuje činnost povinného subjektu vně vůči třetím osobám. Selektivní poskytnutí této požadované informace nemůže bez dalšího splnit účel, kterým žadatelka argumentuje, neboť pouhá informace o odůvodnění mimořádných odměn bez dalších podrobných komplexních informací např. o každodenní náplni práce ředitelky kanceláře místopředsedy soudu, informací o čerpání dovolené či případně době nemoci ve sledovaném období a dalších informací, nemůže dát veškerá potřebná vstupní data pro relevantní posouzení výše mimořádných odměn a jejich „veřejnou“ kontrolu.

Poučení: Proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace lze podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Zcela na úvod povinný subjekt žadatelku upozorňuje, že dále poskytované údaje poskytuje pouze na základě výslovného souhlasu všech dotčených osob, avšak pouze pro osobní potřebu žadatelky. Jakékoliv další nakládání s poskytnutými údaji, např. jejich zveřejňování, je odpovědností žadatelky, a to včetně všech možných právních dopadů. Povinný subjekt žadatelce sděluje, že výše uvedené dotčené osoby udělily svůj souhlas s poskytnutím osobních údajů pouze za účelem kladného vyřízení žádosti sp. zn. Zin 49/2020 poskytnutím informace, avšak tento souhlas nemůže být automaticky chápán jako souhlas těchto dotčených osob s dalším šířením informací ve veřejném prostoru. Ředitel úseku předsedy Nejvyššího soudu, ředitelka úseku místopředsedy Nejvyššího soudu, ředitel správy Nejvyššího soudu a bezpečnostní ředitel Nejvyššího soudu naopak výslovně (ústně) uvedli, že si nepřejí zveřejnění poskytnuté informace, resp. nedávají ke zveřejnění souhlas. Jsou přitom ochotni i v následujícím období „jednorázově“ vždy pro kohokoli (jakémukoli žadateli v rámci agendy informačního zákona) dát souhlas s poskytnutím informace, což znamená, že pro zveřejňování nyní poskytovaných informací nevidí žádný logický důvod. Tento jejich nesouhlas

je zaznamenán formou úředního záznamu také ve spise, který je v řízení sp. zn. Zin 49/2020 veden.

Komentářová literatura (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 236) k tomuto uvádí (zvýraznění doplněno): „*Nejčastěji se v této souvislosti diskutuje o zveřejnění osobního údaje, získaného na základě žádosti žadatelem, na internetu. **Zveřejnění osobních údajů, které žadatel získá na základě individuální žádosti, pokud by bylo jejich dalším zpracováním, by bylo možné jen při splnění podmínek daných zákonem o ochraně osobních údajů, a to jak z hlediska povinného souhlasu (§ 5 odst. zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů), tak z hlediska legitimity zveřejnění, tedy zpřístupnění pro předem neurčený okruh osob** (srov. § 5 odst. 3 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů: „Provádí-li správce zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, je povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů. Při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.“). Podobně je nutné zvažovat, zda zveřejnění oprávněně získané informace nemůže poškodit fyzickou osobu (srov. občanskoprávní ochrana osobnosti v § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „občanský zákoník“), zejména pak § 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něhož „Zákonný důvod k zásahu do soukromí jiného nebo k použití jeho podobizny, písemnosti osobní povahy nebo zvukového či obrazového záznamu nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka.“).*“

Ačkoli se jedná o závěry publikované v odborné literatuře k předešlé právní úpravě, podle názoru povinného subjektu přijetím NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále také jako „Nařízení“) i nové vnitrostátní úpravy nedošlo k takové změně, která by aplikaci výše uvedených závěrů vylučovala, právě naopak žadatelka bude zcela jistě muset vyhodnotit legálnost dalšího zpracování poskytovaných osobních údajů mj. i na základě čl. 6 citovaného Nařízení.

Osoby ve funkcích, na něž předmětná žádost směřuje, mají v řízení o vyřízení žádosti postavení dotčených osob (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, bod 108 a násl.). Dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 20 odst. 4 věta druhá informačního zákona je dotčeným osobám přiznáno postavení účastníka řízení. Zásady součinnosti s dotčenými osobami jsou pak upraveny v § 4 správního řádu. Vzhledem k jejich postavení v řízení mají právo se k předmětné žádosti vyjádřit. S ohledem na příslušná ustanovení zákona bude rozhodnutí v předmětné věci dle § 72 odst. 1 správního řádu doručeno všem účastníkům řízení, tedy i dotčeným osobám, a dotčené osoby mohou využít opravných prostředků.

Povinný subjekt tak shrnuje, že při vyřizování předmětné žádosti o informace shledal zákonný důvod pro poskytnutí informací, s výjimkou těch informací, které odmítl výše výroky I., II., tedy pro zpracování poskytovaných osobních údajů, k čemuž získal výslovný souhlas

všech dotčených osob s poskytnutím informací žadatelce, nicméně zároveň žadatelce sděluje, že výše uvedené závěry o zákonnosti zpracování se vztahují toliko na povinný subjekt a nikoli na jakékoli další zpracování z její strany. Žadatelka sama si tak bude muset sama posoudit, zda jí svědčí některý z právních titulů pro (samotnou žádostí avizované a povinným subjektem předpokládané) zpracování ve formě zveřejnění na uvedených internetových stránkách.

Povinný subjekt i v minulosti předchozím žadatelčím žádostem opakovaně vyhověl, nicméně v této souvislosti je nutné upozornit na změnu, respektive vývoj právní situace týkající se poskytování informací o platech pracovníků ve veřejné správě, zvláště pak na **rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. 11 A 125/2018 – 70**. Viz následující citace (zvýraznění doplněno):

*„30. Ústavní soud v bodu 116 nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, potvrdil tu část odůvodnění rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, publikovaného pod č. 3155/2015 ve Sbírce NSS, ve kterém se uvádí, že platy státních zaměstnanců jsou veřejnými prostředky ve smyslu § 8b zákona o přístupu k informacím. Jak se ovšem uvádí v bodě 125 téhož nálezu, při poskytování informací o platech státních zaměstnanců je navíc třeba přihlížet k zásahu do práva na soukromí dotčených státních zaměstnanců, a to tak, že **povinný subjekt žádost odmítne, nejsou-li splněny následující čtyři podmínky: (i) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, (ii) informace samotná se týká veřejného zájmu, (iii) žadatel o informaci plní úkoly či posláná dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“, (iv) informace existuje a je dostupná.***

*34. /.../ **Zvažované uveřejnění informací na webových stránkách ještě nedokládá řádný záměr k vyvolání diskuze o veřejném zájmu. Tato podmínka tedy není splněna.***

*36. /.../ **Je zřejmé, že žalobkyní zamýšlené zpřístupnění osobních údajů neomezenému okruhu osob prostřednictvím internetu důvodně představuje pro dotčené osoby vyšší zásah do soukromí, než je poskytnutí konkrétnímu žadateli, což je právě otázka, kterou povinný subjekt při vyřízení žádosti posuzovat musí.***

*37. **Soud tedy v nyní posuzované věci nesdílí ani názor žalované, že v případě žalobkyně lze mít bezesbytku za splněnou podmínku, že žalobkyně plní funkci tzv. „společenského hlídacího psa“ ve smyslu bodu 125 nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Žalobkyně jako jediný důvod požadavku informací uvedla vyvěšení (zveřejnění) na webových stránkách. To však nepostačuje pro závěr o roli „hlídacího psa“, neboť pasivní zveřejnění získaných informací není nic jiného, než to, že žalobkyni poskytnutá informace je zpřístupněna dalším osobám. Žalobkyně netvrdila ani nedoložila, že se předmětnou problematikou blíže zabývá, že provádí analýzy získaných informací a činí z nich závěry o tom, nakolik získané informace svědčí o respektování veřejného zájmu na např. určité výši odměny a podobě. Aby totiž určitý subjekt mohl „hlídat“, nemůže se spokojit s pasivním obstaráváním informací, ale musí s nimi aktivně pracovat, aby „hlídal“ právě onu správnost použití veřejných prostředků. Nic takového žalobkyně nedoložila.“***

Povinný subjekt se neztotožňuje s žadatelčinou argumentací, že ta svojí žádostí plní úlohu „společenského hlídacího psa“. Tuto argumentaci naopak shledal jako zcela nepřesvědčivou (viz dále). Povinný subjekt rovněž nedospěl k závěru, že poskytnutím informací a jejich zveřejněním na uvedených internetových stránkách je samo o sobě bez dalšího přispíváno k diskusi o věcech veřejného zájmu.

Závěr o nedostatečném prokázání postavení „společenského hlídačského psa“ žadatelkou učinil povinný subjekt na základě následujících skutečností. Tvzení o jejím „dlouhodobém zabývání se problematikou korupce“ nabourává skutečnosti, že s vysokou pravděpodobností ke svým informačním žádostem používá jednu univerzální verzi žádosti (oproti minulosti doplnila žádost pouze o argumentaci k její roli jako společenského hlídačského psa). Povinný subjekt pochopitelně po žadatelce nechce, aby každou žádost vytvářela znovu jako originální text, nicméně žadatelka svoji žádost nijak nepřizpůsobila ke specifickému postavení povinného subjektu, např. skutečnosti, že platy soudců jsou pevně stanoveny zákonem a zároveň není umožněno soudcům vyplácet jakékoli „pohyblivé“ výše platu. Konkrétní výše platů soudců by žadatelka navíc při dostatečném (opravdovém, nikoli jen deklarovaném) zájmu o problematiku měla být schopna zjistit (vypočítat) sama z veřejných zdrojů, když u všech soudců Nejvyššího soudu je výše platu zákonem pevně stanovena.

Žadatelka opakovaně požaduje poskytnutí zdůvodnění odměn, ačkoli souladně jako nyní i v minulosti byl tento její požadavek odmítán (viz výše). I tato skutečnost tak podle povinného subjektu svědčí o nedostatečném zájmu o problematiku odměňování ve veřejné sféře. Ostatně i požadavek žádosti na poskytnutí informace „*odměny za působení v dozorcích orgánech*“ působí v případě povinného subjektu poněkud absurdně.

Žadatelka sice vyjmenovává své dřívější, jakož i současné působení, nicméně vzhledem k deklarovanému zpracování poskytnutých osobních údajů si neklade vůbec žádné cíle (kromě samotného zveřejnění), jichž by touto činností chtěla dosáhnout.

Povinný subjekt tak uzavírá, že v případě žadatelky neshledává splněnou podmínku plnění funkce dozoru veřejnosti ve věci veřejného zájmu ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16.

K (řádnému) záměr k vyvolání diskuze o veřejném zájmu je pak nutno podotknout, že žadatelka sama svoji žádost uvádí slovy „si dovoluji se na Vás opět obrátit v rámci projektu transparentního informování veřejnosti o odměnách nejvyšších státních úředníků“, tedy jejím hlavním (podle názoru povinného subjektu i jediným) cílem je pravděpodobně jen pouhé zveřejnění a informování veřejnosti (tedy poněkud bulvární cíl k uspokojení zvědavosti blíže neurčeného okruhu osob), nikoli jakákoli hlubší diskuze (např. o důvodnosti či adekvátnosti odměňování ve veřejné správě či naopak pro upozornění na některé „podfinancované“ pozice).

Dále je nutné podotknout, že povinný subjekt nesdílí žadatelkou tvrzený závěr, že „*Transparentnost ve veřejné správě je jedním z hlavních prostředků boje proti korupci*“. Hlavní úlohu v boji proti korupci zaujímají především příslušné orgány činné v trestním řízení (viz např. ustanovení trestných činů podle § 329, § 331 - 334 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů), jimž jako prostředek boje proti korupci slouží různé nástroje upravené v rámci trestního řádu (např. odposlechy podle § 88 trestního řádu atp.), tedy nikoli jiné fyzické či právní osoby. Samozřejmě, že jsou nutná i adekvátní opatření v rámci samotných veřejných institucí – viz např. Interní protikorupční program Nejvyššího soudu, který je dostupný z následujícího odkazu:

[http://www.nsoud.cz/Judikatura/ns_web.nsf/0/163BC2ED735B6FF6C12582C0004113D2/\\$file/%C3%BApln%C3%A9%20zn%C4%9Bn%C3%AD_Opat%C5%99en%C3%AD%C4%8D3_2018.pdf](http://www.nsoud.cz/Judikatura/ns_web.nsf/0/163BC2ED735B6FF6C12582C0004113D2/$file/%C3%BApln%C3%A9%20zn%C4%9Bn%C3%AD_Opat%C5%99en%C3%AD%C4%8D3_2018.pdf)

Dále nelze plně souhlasit ani s tvrzením, že „v České republice však tyto informace nejsou centralizovaně volně přístupné.“ Žadatelka tak zcela pomíjí úpravu obsaženou v zákoně č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů. Na základě uvedeného zákona funguje Centrální registr oznámení, který centrálně poskytuje většinu shromážděných informací, ať už automaticky či na základě žádosti. Tato její neznalost rovněž nepodporuje žadatelčina tvrzení o dlouhodobém zájmu o problematiku korupce. Podání (zcela formální) žádosti nelze považovat za opatření, které by omezovalo „volnost“ těchto informací.

Dále není zcela zřejmé, jak samotné zveřejnění informace o platech a odměnách může přispět k veřejné diskuzi. Povinný subjekt se neztotožňuje s žadatelkou v názoru, že role společenského hlídacího psa spočívá v činnosti, že „*tyto informace zpřístupňují široké veřejnosti na webovém portálu*“. Žadatelka ani nijak blíže nerozvádí vztah odměňování ve veřejné sféře s mírou korupce, pouze tyto dvě oblasti (obecně) propojuje. Povinný subjekt uznává, že mezi zmíněnými oblastmi jistě může a existuje vztah určité korelace, nicméně neshledává vztah kauzality, který implicitně vyplývá z textu žádosti a který žadatelka blíže nijak nedokládá.

Povinný subjekt tedy uzavírá, že ani podmínka podnícení k diskusi o věcech veřejného zájmu není v případě projednávané žádosti splněna, jak ostatně uvádí níže citovaný nálezná pléna Ústavního soudu „*transparentnost majetkových poměrů veřejných funkcionářů nemá být účelem sama o sobě*“.

I při dosahování cílů transparentnosti veřejné správy musí být dbáno na proporcionalnost přijímaných opatření vzhledem k zásahům do práv dotčených osob. Povinný subjekt má vážné pochybnosti, zda žadatelčin přístup k transparentnosti, kdy poskytované informace opakovaně zpřístupňuje neomezenému okruhu blíže neurčených osob, který není nijak kontrolován či evidován, tedy neumožňuje dotčeným osobám žádnou zpětnou vazbu, lze považovat za proporcionalní deklarovanému cíli. Povinný subjekt plně respektuje veřejný zájem na odhalování korupce, tento zájem ale nemůže plošně odůvodnit zásah do soukromí dotčených osob, který navíc není žadatelkou nijak blíže konkretizován (žadatelka např. netvrdí, že v rámci povinného subjektu dochází k podezřelému vyplácení odměn atp.).

Může se tak jednat o rozsáhlý, blíže neodůvodněný a zcela nepřiměřený zásah do práv dotčených osob, který nejen, že není přiměřený, ale není ani nezbytný, jelikož právní řád poskytuje jiné prostředky, jimiž je umožněno dosáhnout stejného cíle. Tyto prostředky přitom účinněji chrání práva dotčených osob. Plošné zveřejnění informací o platech navíc žadatelce (ani dalším potencionalním zájemcům z řad veřejnosti) neumožní učinit si jakýkoli kvalifikovaný úsudek o (rozsahu či vůbec existenci) korupce u povinného subjektu, neboť (ve shodě s tvrzením výše) je nedoprovázejí další informace, které by vše zahrnuly do patřičného kontextu. Například informace o čerpání dovolené nebo například informace o déle trvající pracovní neschopnosti ve sledovaném období, apod.

Dále je nutné upozornit na nálezná pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/10 ze dne 22. 3. 2011, který v bodě 29 odůvodnění uvádí (důraz doplněn): „*Primární funkcí práva na respekt k soukromému životu je zajistit prostor pro rozvoj a seberealizaci individuální osobnosti. Vedle tradičního vymezení soukromí v jeho prostorové dimenzi (ochrana obydlí v širším slova smyslu)*

a v souvislosti s autonomní existencí a veřejnou mocí nerušenou tvorbou sociálních vztahů (v manželství, v rodině, ve společnosti), právo na respekt k soukromému životu zahrnuje i garanci sebeurčení ve smyslu zásadního rozhodování jednotlivce o sobě samém. Jinými slovy, právo na soukromí garantuje rovněž právo jednotlivce rozhodnout podle vlastního uvážení, zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Jde o aspekt práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení, výslovně garantovaný čl. 10 odst. 3 Listiny“.

Rozsah zásahu do práva na informační sebeurčení se přitom mj. odvíjí i od skutečnosti, zda jsou požadované informace (osobní údaje) sdělovány jednotlivci, či blíže neurčenému a neomezenému okruhu anonymních osob. Povinný subjekt má zvláště pochybnosti o potřebnosti plošného zveřejňování poskytovaných údajů žadatelkou – už jen samo poskytnutí informací na žádost podle informačního zákona je dostatečným naplněním deklarovaného cíle – kontroly nakládání s financemi povinného subjektu. Další (či dokonce plošné) zveřejňování poskytnutých informací představuje zásah nepotřebný a nepřiměřený vzhledem ke sledovanému cíli.

V projednávané věci shledává povinný subjekt jako vhodné upozornit i na nedávný nálezný pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/17 ze dne 11. 2. 2020, který se sice týkal zákona o střetu zájmů, respektive se vztahoval k vedení centrálního registru oznámení, nicméně povinný subjekt je toho názoru, že část nálezu, jež shledává protiústavnost automatického plošného zveřejňování údajů u některých osob, jimž byly uloženy povinnosti podle ustanovení zákona o střetu zájmů, se plně vztahuje i na tuto věc, respektive na žadatelčino zamýšlené plošné zveřejnění poskytovaných informací. Viz následující části nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/17 (důraz doplněn):

„Čím širší okruh osob se může s majetkovými poměry veřejného funkcionáře seznámit, tím intenzivnější zásah do soukromí může tato osoba pociťovat. /.../

Vyšší intenzita zásahu do soukromí je dána při zveřejnění údajů bez dalšího, než při poskytování údajů na žádost konkrétnímu neanonymnímu subjektu, který je pak může, v závislosti na dalších okolnostech, případně dále zveřejnit. /.../ Okolnost, že tato oznámení nejsou přístupná anonymně, nýbrž jen na základě příslušné žádosti, jejíž podání a splnění formálních zákonných podmínek se nejeví jako a priori znemožňující získat požadované informace, a je přitom daleko šetrnější z hlediska základního práva na informační sebeurčení. Podání příslušné žádosti totiž nepředstavuje nic jiného než prokázání určitého zájmu a žádoucí motivace obstarat si dané údaje a mělo by v praxi fungovat jako jakýsi "filtr", který by měl odradit takové anonymní zájemce, vedené pouhou zvědavostí anebo dokonce i zájmy a pohnutkami, které si vůbec nezasluhuje žádné právní ochrany. Současně by to mohlo vést k tomu, že veřejní funkcionáři budou tyto údaje poskytovat s větší důvěrou, že nebudou zneužity k jiným účelům než k takové kontrole (která je s ohledem na soustředění oznámení do jednoho místa velmi náročná).

Bylo však nutno posoudit, zda natolik intenzivní zásah do soukromí spočívající v přímém zveřejnění údajů z registru oznámení, je skutečně potřebným nástrojem pro dosažení stanoveného legitimního cíle a zda nebylo možno uvedeného cíle dosáhnout též

jinak při nižší míře zásahu do práva na soukromí a při respektování opakovaně zmiňovaného práva na informační sebeurčení.

/.../ a možnosti požádat velmi jednoduchým způsobem prostřednictvím formuláře na webové stránce centrálního registru oznámení o poskytnutí konkrétních údajů, je veřejná kontrola případného střetu zájmů dostatečně zajištěna již samotným režimem zpřístupňování údajů z registru na žádost.

133. Má-li být cílem nahlížení do registru prevence či odhalení střetu zájmů, resp. zvýšení důvěry veřejnosti v činnost veřejné moci, nikoli pouhé uspokojení osobní zvědavosti, či dokonce zjišťování informací pro účely nezákonné či jinak nepřijatelné, nelze považovat formální bariéru v podobě podání individuální žádosti za překážku, která by naplnění uvedeného účelu bránila. Osoba, která bude nahlížet právě za účelem naplnění výše uvedeného legitimního cíle, nebude mít jakýkoli důvod skrýt svou identitu, resp. nebude mít obavu o konkrétní údaje požádat. V praxi půjde zejména o novináře, resp. představitele médií, osoby z různých nevládních organizací, ale též o kohokoli dalšího, kdo o údaje z registru projeví zájem. Díky elektronizaci jak samotné žádosti, tak poskytnutí údajů, lze vše vyřídit poměrně rychle a pro žadatele o nahlížení do registru, je-li jeho zájem skutečně vážný, nejde tudíž o překážku, která by svědčila o tom, že zvoleného legitimního cíle nelze tímto způsobem dosáhnout ve srovnatelné míře. **Poskytováním údajů z registru na žádost je zároveň dostatečně naplněna i preventivní funkce zpřístupňování údajů, tedy vědomost veřejných funkcionářů o možnosti kohokoli, kdo se identifikuje, zjistit údaje z registru oznámení a případný střet odhalit.** Zrušením možnosti anonymního přístupu bez formální žádosti se totiž nic nemění na povinnosti veřejných funkcionářů podávat oznámení o majetku, takže i nadále je zachována možnost kontroly ze strany veřejnosti.

134. Forma neanonymní žádosti, tedy identifikace žadatele, snižuje pravděpodobnost možného zneužívání získaných údajů o majetkových poměrech veřejných funkcionářů, resp. jejich získávání za jiným účelem než tím, který zákon sleduje. Jakkoli nemůže ani tato forma zpřístupnění všechna rizika plně eliminovat, platí, že i snížení rizika zneužití je argumentem svědčícím pro závěr, že nahlížení do registru podmíněné neanonymní žádostí zajišťuje silnější ochranu práva na soukromí dotčených osob, než anonymní nahlížení kterékoli osoby, tedy zveřejnění údajů bez dalšího.

135. Lze sice připustit, že transparentnost majetkových poměrů je z povahy věci vždy nižší při poskytování údajů na žádost, než při jejich plošném zveřejnění. K tomu však Ústavní soud dodává, že transparentnost majetkových poměrů veřejných funkcionářů nemá být účelem o sobě. Tato transparentnost je pouze prostředkem použitelným do té míry, dokud bude naplňovat cíl zákona spočívající v transparentnosti činnosti orgánů veřejné moci. Ústavní soud však neshledal, že by natolik široká transparentnost majetkových poměrů spočívající v režimu zveřejňování údajů z registru oznámení bez dalšího, byla pro transparentnost činnosti veřejné moci nezbytná.

137. Ústavní soud dále připomíná, že při posuzování oprávněnosti zveřejnění údajů ze soukromí konkrétních osob, je nutné brát v potaz řadu kritérií, přičemž status dotčené osoby jakožto osoby veřejně činné je pouze jedním z nich (srov. např. rozsudek ESLP Axel Springer AG proti Německu ze dne 7. 2. 2012, stížnost 39954/08, bod 89 an.). Kromě statusu osoby, již se

zveřejněná informace týká, jde též o např. o otázku, **do jaké míry určitá informace přispívá k debatě o veřejném zájmu** např. tím, do jaké míry informace ze soukromí souvisí s výkonem veřejné funkce dané osoby, zda je informace pravdivá, jakým způsobem a v jaké formě byla zveřejněna apod. U informací o majetkových poměrech veřejných funkcionářů sice platí předpoklad, že jde o informace pravdivé, jakož i to, že se týkají veřejně činné osoby, **ovšem i u veřejně činných osob závisí existence veřejného zájmu na zveřejnění informace na jejich postavení v pomyslném mocenském žebříčku**, jakož i na tom, zda své soukromí vystaví více očím veřejnosti právě tím, že se stanou profesionálními politiky. **Veřejný zájem na zveřejnění informace ze soukromí tudíž nemusí být dán vždy a automaticky jen proto, že osoba, již se informace týká, je osobou veřejně činnou.** Vždy též záleží na kontextu použití a dalších okolnostech zveřejnění konkrétní informace. Pokud tedy např. konkrétní novinář získá informace ze soukromí starosty malé obce, bude rozdíl v tom, **zda je zveřejní v souvislosti s podezřením z nezákonného jednání, nebo je zveřejní pouze pro uspokojení zvědavosti čtenářů.** Zde pak nemusí veřejný zájem převážet, neboť ten je nutno zvážit vždy na základě skutkových okolností věci, ať již jde o pozici veřejného funkcionáře v rámci systému veřejné moci, typu zveřejněné informace, vazby konkrétních údajů ze soukromí na výkon veřejné funkce apod.

138. Ústavní soud má tudíž za to, že existenci veřejného zájmu na zveřejnění majetkových poměrů u veřejných funkcionářů bez jakéhokoliv omezení nelze automaticky presumovat jen proto, že jde o osoby veřejně činné. To se týká též informací o třetích osobách, typicky věřiteli veřejných funkcionářů, neboť i zde musí být zveřejnění jejich identity testováno kritériem existence veřejného zájmu v každém jednotlivém případě. **Naopak systém spočívající v poskytnutí informací na žádost vytváří určitý mezistupeň mezi poskytnutím informace konkrétnímu jednotlivci a jejím dalším zveřejněním neurčitěmu okruhu adresátů, např. v médiích, na internetu apod. Tento mezistupeň pak zajišťuje, že před samotným zveřejněním informace o soukromí bude moci být zvažována existence a intenzita veřejného zájmu na zveřejnění.“**

Následují konkrétní poskytnuté informace:

Povinný subjekt tímto žadatelce poskytuje veškeré požadované informace, s výjimkou těch informací, o jejichž odmítnutí rozhodl výše uvedenými výroky I. a II.:

- V níže uvedené tabulce je u každé z požadovaných funkcí ve vymezeném období uveden vždy celkový hrubý a celkový čistý příjem, výše nezdanitelných náhrad, výše hrubých odměn (jakou částku z celkového hrubého příjmu tvořily hrubé odměny) a počet odpracovaných měsíců v dané funkci za požadované období.
- Dále je třeba uvést, že náhrady jsou předsedovi a místopředsedovi Nejvyššího soudu poskytovány podle § 5 ve spojení s § 32 odst. 2 zákona č. 236/1995 Sb.

Aktuální znění § 5 zákona č. 236/1995 Sb.:

Náhrady výdajů

(1) Náhrady výdajů spojených s výkonem funkce jsou peněžita plnění poskytovaná za podmínek, ve výši a ve formách dále stanovených. Představiteli a soudci, o nichž to stanoví tento zákon, se nahrazují

- a) výdaje na reprezentaci,
- b) výdaje na dopravu vlastním vozidlem nebo nájemným dopravním prostředkem z místa trvalého pobytu do místa sídla orgánu, v němž vykonává funkci, a zpět, v místě sídla tohoto orgánu a při cestách spojených s výkonem funkce,
- c) výdaje na dopravu veřejnými hromadnými dopravními prostředky, s výjimkou letecké dopravy, při tuzemských cestách spojených s výkonem funkce (dále jen „tuzemské cesty“),
- d) výdaje na leteckou dopravu při tuzemských cestách,
- e) výdaje na dopravu při zahraničních cestách spojených s výkonem funkce (dále jen „zahraniční cesty“),
- f) výdaje na stravování při tuzemských cestách,
- g) výdaje na stravování a některé další výdaje při zahraničních cestách,
- h) výdaje na ubytování při tuzemských cestách,
- ch) výdaje na ubytování při zahraničních cestách,
- i) výdaje na přechodné ubytování v místě sídla orgánu, v němž vykonává funkci,
- j) výdaje na odborné a administrativní práce,
- k) výdaje na činnost průvodce nebo osobního asistenta,
- l) výdaje na odbornou literaturu.

(2) Náhrady výdajů uvedených v odstavci 1 se poskytují formou

- a) peněžitého plnění poskytovaného měsíčně v předem stanovené výši k úhradě jednoho druhu výdajů (dále jen „jednouúčelová paušální náhrada“) nebo k úhradě více druhů výdajů (dále jen „víceúčelová paušální náhrada“),
- b) náhrady prokázaných výdajů,
- c) náhrady prokázaných výdajů až do stanovené výše.

(3) Náhrady výdajů podle odstavce 2 písm. a) se stanoví procentem z platové základny (§ 3 odst. 3) a zaokrouhlují se na 100 Kč nahoru.

Aktuální znění § 32 zákona č. 236/1995 Sb.:

Náhrady výdajů

(1) Soudci náleží

- a) víceúčelová paušální náhrada výdajů podle § 5 odst. 1 písm. a) a l) ve výši 5,5 % platové základny,
- b) náhrada prokázaných výdajů podle § 5 odst. 1 písm. c), e), f), g), h) a ch).

(2) Předsedovi a místopředsedovi Nejvyššího soudu a předsedovi a místopředsedovi Nejvyššího správního soudu náleží

- a) víceúčelová paušální náhrada podle § 5 odst. 1 písm. a), c) a f), a to
  1. předsedovi Nejvyššího soudu a předsedovi Nejvyššího správního soudu ve výši 51 % platové základny,
  2. místopředsedovi Nejvyššího soudu a místopředsedovi Nejvyššího správního soudu ve výši 30 % platové základny,
- b) náhrada prokázaných výdajů podle § 5 odst. 1 písm. d), e), h) a ch),
- c) náhrada výdajů podle § 5 odst. 1 písm. g) ve výši dvojnásobku sazby stanovené zvláštním předpisem pro zaměstnance v pracovním poměru

Rok 2019

POZNÁMKA KE ZVEŘEJNĚNÍ DOPROVODNÉ INFORMACE (§ 5 odst. 3 informačního zákona): Na tomto místě byly žadatelce poskytnuty tabulky obsahující výši čistého příjmu, hrubého příjmu, náhrad, hrubé odměny a počet měsíců ve funkci jednotlivých funkcionářů Nejvyššího soudu za rok 2019. S ohledem na ochranu soukromého života dotčených osob, které nedaly souhlas k dalšímu šíření poskytovaných informací ve veřejném prostoru, zveřejňuje povinný subjekt tuto informaci pouze formou tzv. doprovodné informace. Tento postup v odůvodněných případech připouští komentářová literatura (viz níže).

- Mimo výše uvedeného jsou předsedovi a místopředsedovi Nejvyššího soudu poskytována naturální plnění podle § 6 ve spojení s § 33 Zákona č. 236/1995 Sb.

Aktuální znění § 6 zákona č. 236/1995 Sb.:

(1) Naturální plnění jsou věcná plnění a služby poskytované nebo hrazené za podmínek, v rozsahu a ve formách dále stanovených. Představiteli nebo soudci, o nichž to stanoví tento zákon, náleží tato naturální plnění:

- a) užívání služebního vozidla s řidičem i bez něho k výkonu funkce nebo v souvislosti s ním a k osobní dispozici,*
- b) užívání služebního vozidla s řidičem i bez něho k výkonu funkce nebo v souvislosti s ním a k umožnění styku s rodinou,*
- c) užívání služebního vozidla bez řidiče k výkonu funkce nebo v souvislosti s ním a k umožnění styku s rodinou,*
- d) užívání přiměřeně vybaveného bytu,*
- e) ubytování v místě sídla orgánu, pokud v tomto místě nemá trvalý pobyt,*
- f) užívání jedné přiměřeně vybavené kanceláře ve svém volebním kraji nebo ve svém volebním obvodu zřízené po dohodě s poslancem,*
- g) užívání nemovitostí tvořících sídlo prezidenta republiky,*
- h) úhrada zdravotních služeb,*
- ch) přednostní zřízení účastnické telefonní stanice,*
- i) zřízení a užívání jedné účastnické telefonní stanice,*
- j) zřízení a užívání dvou účastnických telefonních stanic.*

(2) Naturální plnění uvedená v odstavci 1 se poskytují

- a) naturální formou a úhradou nákladů nebo*
- b) úhradou nákladů.*

(3) Pokud z provozních nebo jiných vážných důvodů nelze poskytnout naturální plnění, náleží místo tohoto plnění náhrada výdajů ve výši peněžité hodnoty naturálního plnění, jestliže lze účelu, pro který byl nárok na naturální plnění stanoven, dosáhnout i peněžitým plněním.

Aktuální znění § 33 zákona č. 236/1995 Sb.:

(1) Předsedovi a místopředsedovi Nejvyššího soudu a předsedovi a místopředsedovi Nejvyššího správního soudu náleží naturální plnění podle

- a) § 6 odst. 1 písm. d) bez nároku na náhradu výdajů spojených s užíváním bytu,*

b) § 6 odst. 1 písm. i).

(2) Předsedovi Nejvyššího soudu a předsedovi Nejvyššího správního soudu náleží dále *naturální plnění* podle § 6 odst. 1 písm. a) a místopředsedovi Nejvyššího soudu a místopředsedovi Nejvyššího správního soudu podle § 6 odst. 1 písm. b).

(3) Předsedovi vrchního soudu náleží *naturální plnění* podle § 6 odst. 1 písm. b) a i).

Pro úplnost povinný subjekt sděluje, že všem soudcům a zaměstnancům Nejvyššího soudu jsou poskytovány stravenky, dále mohou soudci a zaměstnanci soudu čerpat také další prostředky z Fondu kulturních a sociálních potřeb. Nicméně, tyto benefity nijak nesouvisí s výkonem konkrétní funkce. Zároveň je třeba upozornit, že např. služební mobilní telefon nebo služební notebook nelze považovat za benefit, neboť jsou zaměstnancům poskytovány čistě za účelem plnění jejich pracovních povinností a nikoliv pro osobní účely.

V souvislosti s takto poskytovanými informacemi je třeba poukázat na skutečnost, že výše platů a mimořádných odměn úzce souvisí s druhem práce, její složitostí a množstvím, mírou odpovědnosti, druhem pracovního úvazku či konkrétními výsledky práce každého jednotlivého zaměstnance.

Vzhledem k výše uvedenému povinný subjekt žadatelce předesílá, že při plnění své zákonné povinnosti – zveřejnění poskytnuté informace na internetových stránkách www.nsoud.cz – bude povinným subjektem zveřejněna toliko tzv. doprovodná informace.

Podle § 5 odst. 3 informačního zákona „Do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup“. Vzhledem k ochraně soukromého života dotčených osob je záměrem povinného subjektu tuto povinnost splnit zveřejněním doprovodné informace. Tento postup připouští v odvodněných případech komentářová literatura: „S ohledem na skutečnost, že zveřejnění osobních údajů na internetu zasahuje do práv dotčených osob mnohem intenzivněji, než jejich zpřístupnění ve vztahu ke konkrétnímu žadateli o informace, připouští však praxe v tomto případě provedení testu proporcionality a na jeho základě zveřejnění „pouhé“ doprovodné informace o tom, že o určitých zaměstnancích byla poskytnuta informace o platu či odměně (srov. společné stanovisko Ministerstva vnitra s Úřadem pro ochranu osobních údajů č. 1/2012, <http://www.mvcr.cz/odk2/soubor/stanovisko-odk-2012-1-pdf.aspx>). Rozsudek rozšířeného senátu tento postup nevyklučuje a navazující rozsudek NSS č. j. 4 As 90/2013-44 s provedením testu proporcionality v případě zveřejňování informací naopak výslovně počítá.“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 426 – 462).

Povinný subjekt znovu, jak již bylo uvedeno v rámci odůvodnění rozhodnutí výše, upozorňuje, že podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Ostatně, zdůrazňují to i body 126 a 127 nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017, které odkazují na test proporcionality uplatňovaný Evropským soudem pro lidská práva při aplikaci čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Právě na základě tohoto testu je potřeba „přiměřenost“ poskytovaných informací zkoumat. V bodech 128 až 131 zmíněného nálezu odkazuje Ústavní soud na jednotlivá práva dána čl. 8 a čl. 10 Úmluvy. V bodě 131 Ústavní soud přímo nabádá, že výsledek řízení „by se v zásadě neměl lišit podle toho, zda

věc byla posuzována podle čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 Listiny na straně jedné, nebo podle čl. 10 Úmluvy, resp. čl. 17 Listiny, na straně druhé. Všechna tato práva zasluhují stejnou ochranu.“

Právě z tohoto důvodu, s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017, povinný subjekt na základě provedeného testu proporcionality na jedné straně poskytuje žadatelce veškeré požadované informace, vyjma informací, o jejichž odmítnutí rozhodl výše uvedenými výroky I. a II., na straně druhé však povinný subjekt v zájmu ochrany soukromí dotčených osob zveřejní poskytnutou informaci podle § 5 odst. 3 informačního zákona pouze formou doprovodné informace.

Poučení: Pokud se způsobem vyřízení žádosti v místě, kde jsou poskytnuty informace, žadatelka nesouhlasí, může podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení této informace. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který informaci poskytl.

V Brně dne 20. 3. 2020

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností,
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona